

عنوان مقاله:

نقش جاودانگی انسان در نادرستی سقط جنین بر اساس استدلال بالقوگی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات اسلامی زنان و خانواده، دوره 10، شماره 18 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

علیرضا آل بویه - استادیار فلسفه اخلاق، پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، قم، ایران

خلاصه مقاله:

سقط جنین یکی از مسائل مهم و چالش برانگیز در اخلاق کاربردی است. مخالفان، استدلال های متنوعی بر نادرستی سقط جنین مطرح کرده اند که یکی از آنها، استدلال بالقوگی است. بر اساس این استدلال، گرچه جنین از لحظه لقاح، انسان نیست، ولی با توجه به قوه جنین برای انسان شدن، سقط کردن آن نادرست است. اشکالات متعددی بر این استدلال وارد شده است که می توان به آنها پاسخ داد. تنها یک اشکال است که ظاهراً گریزی از آن نیست؛ البته در صورتی که انسان مورد نظر در استدلال را موجودی مادی بدانیم که تفاوت اساسی با حیوان ندارد و با مردن، نیست و نابود می شود. از این رو می توان این اشکال را به آن استدلال وارد کرد که انسانی که در نهایت، نیست و نابود می شود و دیگر هیچ اثری از او در این جهان باقی نمی ماند، چه تفاوتی می کند که الان نابود شود یا پنجاه سال دیگر؟ اگر نگاه به انسان تغییر کند و انسان، آمیزه ای از بدن و نفس باشد و مردن نیز به معنای نیستی و نابودی نباشد و نفس همچنان به حیات خود ادامه دهد و چگونگی زیست او در آن سرا، وابستگی تام و تمام به چگونگی زیست او در دنیا داشته باشد، در این صورت، انسان تفاوتی اساسی با حیوان دارد و ارزش حیات آن دو با یکدیگر اصلاً قابل مقایسه نیست. در نتیجه، جنین که انسانی بالقوه است، ارزشی برابر با انسان بالفعل دارد و سقط کردن آن، به لحاظ اخلاقی نادرست است. در این مقاله، نقش جاودانگی انسان در نادرستی سقط جنین بر اساس استدلال بالقوگی تبیین خواهد شد. نتیجه ای که از این تبیین به دست می آید این است که اگر انسان را موجودی جاودانه و باارزش بدانیم، جنین نیز که انسانی بالقوه است، واجد ارزش بوده و سقط کردن آن قبیح است.

کلمات کلیدی:

جاودانگی انسان، سقط جنین، استدلال بالقوگی، اخلاق کاربردی، قبیح بودن سقط جنین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1918368>

